

Ἀξιωματικοὶ τοῦ ἱππικοῦ — πλῆθος — κάμνουν ἱππικὸν περίπατον κατὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου.

Εἰς περίεργος ἔρωτά :

— Ἀπ' ἰδῶ πάνε σ' τὰ Γιάννινα ;

Ἠραία παρομοίωσις τῶν ἑορτῶν μας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ φίλου μας Α. Μ.

Ὁμοιάζουμε λέγει τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον ὅστις ζητεῖ χρήματα — ὅπως ἡμεῖς ζητοῦμεν Ἡπειροθεσσαλίαν — καὶ ἅμα τοῦ δώσουν πηγαίνει καὶ τὰ πίνει. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι ἡμεῖς ἤπιαμε μὲ πίστῳσιν, χωρὶς νὰ τὰ πάρουμε.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἀπὸ μακρὰ τὸ ὑποδύχιον τοῦ Γρυπάρη ; ἤρώτα εἰς παρὰ τὴν φαληρικὴν ἀκτὴν.

— Πῶς νὰ μοῦ φανῇ ; Ὁ ἄνθρωπος ἐναυπήγησε πλωτὸν φρενοκομεῖον, μπῆκε μέσα καὶ κάθεται.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΡΙΔΙΠΛΟΝ ΜΕ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗ ΕΠΙΘΕΤΑ ὑπὸ ΣΦΙΓΓΟΣ

ΦΑΛΗΡΟΝ.

Οἱ Κώδωνες τῆς Κορνελλίης εἶναι τὸ πλέον παλαβὸ κομμάτι τοῦ γαλλικοῦ Répertoire. Καὶ ὡς μουσικὴ καὶ ὡς βωδεδίλλειον. Κάμνουν μεγάλην ἐντύπωσιν κατὰ πρώτην

φορὰν διὰ τὸ ἀπρόσπτον καὶ τὸ ὅ,τι θέλεις τῆς μουσικῆς καὶ τὸ παράξενον τῶν διαφορῶν σκηνογραφιῶν. Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι ὅχι μόνον ἡ μουσικὴ εἶναι εἰδός τι δένδρου τῶν Χριστουγενῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὁ κ. Πλανκὲτ ἐκρέμασε χίλια παιγνιδάκια καὶ κοσμήματα ἀπὸ σπουδαῖα καὶ κωμικά μελοδράματα, ἀλλὰ καὶ ἡ κωμωδία αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν περιέχει κωμωδίαν, φάρσαν, εἰδύλλιον, δράμα, τραγωδίαν.

Τοιοῦτου ἔργου ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν διαθέσεων ἐν αἷς εὐρίσκεσαι· δυνατόν νὰ σὲ φαιδρύνῃ, δυνατόν νὰ σοῦ φέρῃ ὕπνον, μελαγχολίαν, ἀηδίαν, ἡδονὴν, γέλοισιν, ἀπὸ ὅλα.

Ἐργον τόσῳ ἀνόητον δὲν ἀνίσταται εἰς σπουδαίαν κρίσιν. Ὁ κ. Μορώ εἶχε προορίσει τοὺς Κώδωνας διὰ τὰ παιδιά, καὶ μὰ τοὺς Κώδωνας δὲν εἶχε ἄδικον· ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Νικοσίας ἔχει δίκαιον, διότι ὅλοι τοῦ Φαλήρου οἱ θαμῶνες — οἱ περισσότεροι τέλος πάντων, εἴμεθα παιδιά, ἄθῳα, ἄκακα, φιλόγελα, φιλοπαίγμονα, φιλοθόρυβα. Παιδιά μᾶς κάμνει ὁ ἄηρ τοῦ Φαλήρου, ὁ λεπτὸς ὡς χνοὺς ῥοδακίνου, ὁ καθαρὸς ὡς ἔνδυμα ἀγγέλου, ὁ γλυκὺς ὡς ἡ ματιὰ τῆς βασιλίσσης τοῦ Φαλήρου (Ἰδε Ἀράχνην) ἢ ὡς ἡ ῥωσικὴ γλῶσσα ὅταν τὴν προφέρωσι χεῖλη χαρωπῆς κορασίδος. Δὲν σὰς τὴν λέμε. . .)

Ἦτο καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν Κωδῶνων παλαβὴ ὡς αὐτοὶ ὑπὸ μουσικὴν καὶ δραματικὴν ἔποψιν. Ἐβλέπετε ἐκεῖ τὸν Λασβὶν τόσον ξένον τοῦ προσώπου του, ὡς νὰ ἐνέδυε τὸν Στεφανίδην γυναικεῖα ῥοῦχα. Ὁ Μορώ τραγουδοῦσε ἄχρεϊα, ἔπαιζε ὅμως ὠραία· ὁ Λασβὶν παίζει ἄχρεϊα, ἀλλὰ τραγουδεῖ περίφημα. Νὰ τὸν ἰδῇτε ὅμως παίζοντα, ὦ! θὰ γελάσητε ἐὰν δὲν εἴσθε βλάκες καὶ νομιζήτε ὅτι μόνον ἐκ συμβάσεως καὶ ὅταν γελᾷ ὁλος ὁ κόσμος πρέπει νὰ πιθηκίζητε καὶ σεῖς τὸν γέλωτα· ἀδέξιος, δυσκίνητος, μὲ γελοῖαν μεσημβρινὴν προφορὰν, χάνεται ἐντὸς τοῦ χοροῦ, καὶ φαί-

εἰς τὸν θαυμασμὸν δὲν εἶχον τὸν καιρὸν νὰ κακολογῶσιν. Ὑπῆρχον ὅμως καὶ τινες, οἵτινες δὲν ἐλάλουν μετὰ τῆς αὐτῆς εὐλαθείας περὶ αὐτῆς.

Ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς νεοπλούτους φροντί-ζουσιν ἅπαντες νὰ τοῖς εὐρωσι νόμῳ καὶ ὁ βαρῶνος Ταρβῶ, παλαιὸς φίλος τοῦ θανόντος· Κόμητος, νομίζων ὅτι ἐβλεπεν αὐτὸν ἀναβιώσαντα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀμεδαίου ἐσκέφθη νὰ τῷ προτείνῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Ὁ βαρῶνος, πατὴρ φιλόστοργος καὶ ψυχὴ εὐγενὴς, εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ ἀποσυρθῆ τῆς πολιτείας καὶ ἔζη ἰδιοτεύων. Ἦτο ἐξήκοντα ἑπτὰ ἔτων, εὐσταλὴς ὅμως καὶ ὕγινης, ἐκτὸς ἐλαφρῶν τινων ρευματισμῶν, οἵτινες τὸν ἠνώχλουν τὸν χειμῶνα. Ἦτο λευκὸς τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον, ἀλλὰ ζωηρότερος τῶν ἐφθῶν τῆς νέας γενεᾶς. Τὴν ἡμέραν ἐκαλλιέργει τὰ λείρια καὶ τὰς ὀρτανσίας του εἰς τὸν κήπὸν του, τὴν νύκτα ἐκλείετο εἰς τὴν βιβλιοθήκην του καὶ ἐμελέτα ἢ συνεγράφεν ἀπομνημονεύματα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀφῆκεν ἡμιτελῆ. Ἐβρόντιζε δὲ συγχρόνως περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῆς θυγατρὸς του, ἥτις ὑπῆρξεν ὀρφανὴ ἐκ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας. Καὶ ἡ Βέρθα — οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ θυγάτηρ — δεκαεξέτις ἀγγελος ἦτο ἡ μόνη του παρηγορία καὶ σύντροφος. Ὁ βαρῶνος λοιπὸν Ταρβῶ, ἀφοῦ ἀνε-νέωσεν μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ τὴν φιλιαν, ἣν εἶχε πρὸς τὸν θεῖον, ἔσπευσε νὰ προκαταλάβῃ τὸν Ἀμεδαῖον ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς

του καὶ ὁ νέος Κόμης τοῦ Σαῖν-Μώρ ἐλπίζων νὰ αὐξήσῃ ἀκόμῃ τὴν περιουσίαν του ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ δεχθῇ τὸ προτεινόμενον συνοικέσιον.

Ἡ Βέρθα ἡγνῶε ταῦτα· ἀλλ' ὑποπτευομένη τὸν πατέρα της, ἀνέμεναν ἐναγωνίως τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἐδουάρδου Δωρναί. Ὁ Δωρναί εἶχεν ἐντιμὸν ὄνομα, ἦτο νεανίας ὠραίος, εὐγενὴς τὴν καρδίαν, ὅσον καὶ τὴν μορφήν, εἶχε περατώσει τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν σχολὴν τῆς νομικῆς τῶν Παρισίων. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα δὲν ἦσαν ἱκανὰ ν' ἀντιπαλαίσωσι κατὰ τῶν ἐσκωριασμένων ἰδεῶν καὶ προλήψεων τοῦ βαρῶνου, ὅστις ἐλάτρευε τὰ ὀνόματα καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν, ἰδίως δ' ἐνεθυμεῖτο μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Οὕτως ὁ ἔρως αὐτῶν ἔμενε κεκρυμμένος καὶ ἡ Βέρθα ἠναγκάζετο ν' ἀποποιῇται ἐκάστοτε τὸν γάμον, ὁσάκις νέον τινὸς ὑποψηφίου παρου-σιάζετο τὸ ὄνομα.

Ὁ κόσμος λοιπὸν τοῦ Βαινσαίν καὶ ἰδίως ἡ συνοικία ἐκείνη εἶχε θέμα ὀμιλίας. Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος καταγινόμενοι εἰς τὰς ἀλλοτρίας ὑποθέσεις, καὶ τοιοῦτοι ἀπαντῶσι πολλοὶ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰς μικράς, εὕρισκον τροφήν, πρὸ πάντων δὲ αἱ γυναῖκες, αἵτινες πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας ἦσαν ἀναμφύβως αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες τῆς συνοικίας.

Εἴκοσιν ἤδη ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς ἐγκαταστά-

νεται ὡς νὰ παρακαλῇ κανένα κορίσσι νὰ τοῦ κάμῃ αὐτὸς τὸ μέρος του.

* *

“Ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ λέμε διὰ νὰ πειράζουμε ἢ αὐτὸν ἢ τὴν Διεύθυνσιν· δὲν ἔχομεν τὴν ἀδιακρίσιν ἐκείνων οὔτινες νομίζουν ὅτι ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἀγοράζουν δικαίωμα θεάματος, ἀκούσματος καὶ συριγμῶν—ὅταν βροῦν ὅτι οἱ ἀοιδοὶ τοῦ Φαλήρου δὲν τραγουδοῦν ὡς ἡ Γκρανιὲ τῶν Παρισίων—τῶν Παρισίων τοὺς ὁποίους βεβαίως δὲν εἶδον, ποτὲ δὲν θὰ ἴδουν, διότι μόνον οἱ Ἀγαθόπουλοι οἱ Εὐροχωρίται, αὐτοὶ ἔχουν τὰς μεγαλειότητες ἀπαιτήσεις.

Ἡμεῖς ὅλας αὐτὰς τὰς ἀδεξιότητας τοῦ καλλίστου βαρυτόνου μας τὰς ἀναγράφομεν ἐνταῦθα ὡς παιδευτικὰς· αὐταὶ μᾶς ἐγέννησαν εὐθυμίαν, οἷαν δὲν θὰ μᾶς ἐνεποιεῖ τοῦ ἐμπειροτέρου τεχνίτου ἡ ὑπόκρισις.

Ἐτραγουδῆσεν ὅμως συμπαθητικώτατα καὶ μετ’ ἐκφράσεως λίαν δυνατῆς τὴν τε πρώτην, ἀλλὰ κυρίως τὴν δευτέραν ἐσπέραν, ὅτε τὸ κοινὸν καὶ τὸν ἐμπιζάρισε καὶ φαντατικώτατα τὸν ἀνευφήμησεν.

* *

Ἄλλη τύχη! Τὸ περὶ κεφάλαιον Du Gazon, ὡς θὰ ἐλεγεν εἰς μακαρίτης ἐνωμοτάρχης, ἐξελίσσεται φαιδρότατα. Μετὰ τὴν καλλίσωμον, ἀλλ’ ὄχι καὶ καλλίφωνον Bellisson, μᾶς ἦλθε ἡ συγχοπέσωπος Herbelles, ἥτις καὶ αὐτὴ ἦτο διασκεδαστικὴ, παίζουσα ὡς μέγαιρα καὶ ᾄδουσα ὡς γαλῆ, μετ’ αὐτὴν δὲ, ἀποδημήσασαν εἰς Κύριον, δύο θερμαὶ τρυγόνες, πρωτάραι, ὅλαι ἀνοιξὴ καὶ μῦρον, τὰς ὁποίας ὀρέγεσαι νὰ φᾶς. *Αν ἀκούσθῃς ποτε μὲ μέσον ὅρον εἰσπράξεων πεντακοσίων δραχμῶν—διὰ τὸ ἀφιλόκαλον τῶν Ἀθηναίων, οὔτινες τόσον ἐξυπνοὶ εἴμεθα ὥστε δὲν ἐνοήσαμεν ἀκόμη τί θησαυρὸν ἔχομεν εἰς τὸ Φάληρον, ὄχι ὡς θέατρον, ἀλλ’ ὡς φύσιν,—νὰ ἔχωμεν ἐταιρίαν περιέχουσαν μίαν χρυσὴν καρδερίνα Λασσάλ, ἣν θὰ ἐξήλευεν ἡ πολυάνθρωπο, καὶ πάνολδος Μασσαλία, ὅπου καὶ θὰ μεταβῇ τὸν χειμῶνα

ἵνα μὴ εἰπώμεν οἱ Παρίσιοι, ἕνα καλλιτέχνην ἠθοποιὸν δημιουργοῦντα νέον τύπον εἰς πᾶν νέον ἔργον, καὶ τύπον πάντοτε δυσκολώτατον καὶ πολὺπλοκον, τὸν Brouette, ἕνα κομικὸν ἀνεξάντλητον, τὸν συμπαθητικώτατον Grégoire, ἕνα βαρύτονον μελωδικώτατον, παίζοντα συνήθως εἰς opéra comique, καὶ δύο δρασεῖς ἀνθυφιῶνους, πρῶτην φορὰν ἐοικταζούσας τὰ σκηνικὰ γεννητούρια των, τὰς ἀδελφὰς Suzanne καὶ Germinixhe.

* *

Εἰς τοὺς Κώδωνας ἡ Germaine τὰ ἔχανε, τὰ εὗρισκε, τὰ ξανάχανε, τῆς τὰ δίδανε, τὰ ἐπαίρει, τὰ ἀφίνει. Δὲν εἶναι τόσον δειλὴ ὅσον ἦτο εἰς τὰ Λειβάδια τοῦ Ἀγίου Γερβασίου ἡ ἀδελφὴ τῆς Suzanne, ἥτις ἐπλήρωσε μὲ δεκαήμερον πυρετὸν τὴν δειλίαν καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς· ἀπ’ ἐναντίας ἐνῶ τὸ πρόσωπον τῆς ὁμωνύμου Germaine ἦτο εἰς τόσον ἁρμονίαν πρὸς τὴν πρώτην ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφάνισιν τῆς,—ἡ Germaine τῶν κωδῶνων εἶναι δειλὴ, πολὺ δειλὴ καὶ ἀφελὴς—ἡ Germaine ἡ ἠθοποιὸς ὠμίλει δυνατὰ, ἐτραγουδεῖ ζωντανὰ, ἐκινεῖτο ζωντανώτερα. Καλλίσωμος, καλλίσφωρος καὶ boulotte, ἡ Germaine ἔχει ζῶν γυναικεῖαν πολλὴν ἐντὸς τῆς καὶ ὑπόσχεται ν’ ἀποκτήσῃ καὶ πολλὴν ἐπιστῆς σκηνικὴν ζῶν. Ἡ ἀδελφὴ τῆς λεπτοτέρα, ἰσχυρότερα, φαίνεται ἐντούτοις σκηνικώτερα, αἱ δὲ ὑψηλαὶ φωναὶ τῆς εἰς τὸν Μικρὸν Δούκα ἐχρησίμευσαν ὡς χρυσὴ κλίμαξ ἐφ’ ἧς ἀνεβρίχθη εἰς τὸν ἐξώστην τῆς Ἰουλίας τῆς ἡ χρυσὴ φωνὴ τῆς Λασσάλ.

* *

Εἰς τοὺς Κώδωνας εἶχομεν καὶ ἓν θέαμα σχεδὸν καταπληκτικόν, τὸν κομικὸν Brouette μεταμορφωθέντα αἰφνης εἰς δραματικὸν κατακτητὴν τῆς σκηνῆς, τῶς μάλιστα κατακτητὴν, ὥστε μετέβαλλε καὶ τὴν τράπεζαν ἐφ’ ἧς ἐτραγουδεῖ τὴν μελωδίαν τοῦ χρυσοῦ, εἰς ἐρείπια, ἵνα δικαιώσῃ τὸ ὄνομα ὅπερ τοῦ δίδομεν.

σεως τοῦ κόμητος τοῦ Σαίη-Μῶρ εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων του καὶ οἶονεὶ ἑορτάζων τὸ γεγονός τοῦτο ὁ Ἀμεδαῖος, εἶχε προσκαλέσει τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς χορὸν τὰς γνωστότερας οἰκογενεῖας τοῦ Βαυισαίν καὶ τινὰς τῶν Παρισίων πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας. Εἰς τὴν ἔρημον καὶ πενθοῦσαν ἕως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν οἰκίαν ἔλαμπον ἤδη μυρία φῶτα. Τὰς εὐρείας κλίμακας τῆς ἀνέηρχοντο καὶ κατήρχοντο ὑπηρεταί, ἐνίοτε καὶ ἀνευ λόγου, χάριν πολυτελείας μόνον. Πρὸ τῆς πύλης συνωθοῦντο ἅμαξαι καὶ ὑπηρεταὶ μὲ τὰς οἰκοστολάς των καὶ τὰ λευκὰ χειρόκτια, πλῆθος δὲ περιέργων περιεστοίχιζε τὴν οἰκίαν ὅλην. Ἡ κίνησις ἦτο ζωηρότερα, ὅσκις ἅμαξαι τις ἐπλησίαζε καὶ ἕκαστος ἐσπευδε νὰ ἴδῃ τὸν ἄγγελον—ἡ δαίμονα, διότι ἀλλοίμονον ἂν πᾶσαι αἱ γυναῖκες ἦσαν ἄγγελοι—ὅστις ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἀπ’ αὐτῆς. Εἰς τὸν περίβολον εἶχον ἀναρριχηθῇ δίκην σαύρας αἱ μοσχομάγκαι τοῦ Βαυισαίν, οὔτινες ἐσατύριζον ἕνα ἕκαστον τῶν ἐξερχομένων τῆς ἁμάξης, ἐνῶ κατὰ τὰ διαλείμματα τινὲς ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ μὴ μένωσιν ἄργοι, ἔρριπτον ἐπιτηδεῖως μικροὺς λίθους μεταξὺ τοῦ πλῆθους καὶ πρὸ πάντων κατὰ γραίας τινὰς παχυσαρκου ἄρτοποιου, ἥτις εἶχε καταλάβει περιφέρειαν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἠδύναντο νὰ ἴστανται τοῦλάχιστον πέντε χωρὶς νὰ φοδῶνται νὰ πάθωσιν ἐξ ἀσφυξίας. Ἡ ἄρτοποιὸς κατ’ ἀρχὰς δὲ εἶχε ν ἐννοήσει τί συμβαίνει, διότι εἶχεν ὅλην αὐ-

τῆς τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν εἰσερχομένων, δίκην ἐκτιμητοῦ καὶ πραγματογνώμονος, μὴ ἐννοοῦσα νὰ ἀφήσῃ ἀπαράτηρητον οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ταινίαν τῆς ἐσθῆτος, οὐδὲ τὸ μικρότατον ἄνθος τῆς κεφαλῆς. Ἀλλ’ ἤρχισεν ἤδη νὰ ῥίπτῃ λοξὰ βλέμματα εἰς τὸν περὶ αὐτὴν ὄμιλον, ὅταν ἅμαξαι ἄλλη ἐφάνη μακρόθεν καὶ ἠκούσθῃ ἡ φωνὴ ἐνὸς ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων ἀναρριχηθέντων παιδῶν:—Τόπον εἰς τὸν κύριον Δήμαρχον!

—Δὲν εἶν’ αὐτός!—ἀπήντησεν ἄλλη φωνὴ ἐπίσης ὀξεῖα καὶ ἔρρινος—εἶναι ὁ συμβολαιογράφος Δερολλύ, γνωρίζω τὴν ἅμαξάν του.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Γ. Ξένος.